

Van de visser en zijn vrouw.

Een arme visser en zijn vrouw wonen in een pot aan de zee. Op een dag vangt de visser een bot, die vertelt een betoverde prins te zijn. De bot vraagt de visser hem weer vrij te laten in ruil voor een wens. De visser laat de vis vrij, maar doet geen wens. Zijn vrouw vindt echter dat hij best een fatsoenlijk hutje had kunnen wensen en stuurt hem terug. Als de visser weer bij de zee komt, is het water groen en geel geworden. De visser roept de bot en vertelt wat voor wens zijn vrouw heeft.

De wens wordt vervuld; als de visser thuiskomt, zit zijn vrouw in een huisje dat compleet is ingericht. Maar de vrouw is al snel niet meer tevreden; ze vindt dat de vis ook wel een groot kasteel had kunnen geven en stuurt haar man daarom opnieuw naar de bot.

Als de visser weer bij de zee komt is die inmiddels paars, donkerblauw, grijs en ondoorzichtig geworden. Ook deze wens wordt vervuld; als de man teruggaat staat op de plek van het kleine hutje nu een groot kasteel dat luxe is ingericht. Er is een grote binnenplaats, een tuin en een park. Er zijn vruchtbomen en veel dieren. De man is tevreden, maar zijn vrouw moet het nog bezien.

De vrouw wil, nu ze een kasteel heeft, ook koningin worden en de hele dag worden bediend. Opnieuw gaat de man, met grote tegenzin, naar de zee en ziet dat deze nu zwartgrijs is geworden. Het water stinkt verschrikkelijk. Ook deze wens vervult de vis; als de man terugkomt is het kasteel nog groter en zijn er vele dienaren.

Nu wil de vrouw zelfs keizerin worden. Als de man dit gaat vragen aan de vis, is de zee zwart en ondoorzichtig en ook is het slecht weer, rukwinden jagen de golven op. Als de man weer thuiskomt zijn er baronnen, graven en hertogen als dienaar aanwezig. Zijn vrouw draagt een kroon en heeft een scepter en rijksappel in de hand.

Vervolgens eist de vrouw tot paus te worden gemaakt. De visser gaat weer naar zee en ziet dat het weer verder is verslechterd, een zware storm teistert de kust. Hij roept de bot weer aan en vertelt wat zijn vrouw wil. Als hij terug naar huis gaat, ziet hij een grote kerk omringd door paleizen. Keizers en koningen liggen op hun knieën voor zijn vrouw. De visser zegt tegen haar dat ze nu eindelijk maar eens tevreden moet zijn.

Maar als de vrouw de volgende dag wakker wordt, besluit ze dat ze het allerhoogste wil; zelf God worden en zo de macht hebben om de zon en maan te laten verschijnen. Ze dwingt haar man opnieuw naar de zee te gaan, waar nu een heuse orkaan woedt. De man roept de bot aan en brengt de wens van zijn vrouw over. Hierop zegt de bot tegen de man dat hij terug naar huis moet gaan; zijn vrouw zit deze keer opnieuw in de pot waar ze eerst in woonden, als straf voor haar hoogmoed. Ze zijn weer net zo arm als in het begin. De vrouw beseft dat ze fouten gemaakt heeft en vraagt haar man om haar nooit meer in de steek te laten: ze zijn bij elkaar en dat is al voldoende.

Het verhaal achter dit sprookje!

Ten onrechte wordt hier over de straf voor haar hoogmoed gesproken terwijl de werkelijke betekenis van dit verhaal de mens daardoor geheel ontgaat. Wonend in hun pot aan zee hebben ze alles wat hun hart begeren kan maar beseffen zich de waarde van hun eenvoudige onbevleete bestaan niet. Ze zijn eigenlijk nog als kinderen en hebben nog geen ego ontwikkeld, hebben hun Goddelijke ware zelf nog niet geprivatiseerd. Hun staat van wensloos gelukkig zijn wordt verstoord door de mogelijkheid van een wens. Zonder wensen is een mens gelukkig!

Er passeren nu een hele reeks gebeurtenissen en tenslotte is de vrouw paus. Telkens wanneer de visser naar het strand gaat om de bot de nieuwste wens van zijn vrouw mee te delen, is de zee

grimmiger en het weer stormachtiger. Hoe dichterbij een mens zijn of haar uiteindelijke doel komt hoe stormachtiger verloopt het leven. Het is geen stilte voor de storm maar storm voor de stilte! Tenslotte wil de vrouw God worden en als de visser thuis komt is alles weer bij het oude met dien verstande dat de vrouw zich nu beseft dat ze altijd God geweest is.

Ons bewustzijn, ons ware zelf is onveranderlijk gebleven terwijl als slaaf van ons ego op zoek gingen naar dat wat altijd al nader dan handen en voeten geweest is. Wat wij zoeken, ons ware zelf is altijd in ons en slechts overschaduwd door ons ego, ons masker, ons virtuele zelf dat wij, met dank aan Perseus zelf geschapen hebben. Laat je denken met rust en negeer je verlangens is de kortste weg naar verlichting!

Met andere woorden: “De bot staat voor de vrije wil! Het verkeerd gebruik van de vrije wil leidt tot een reeks steeds onstuimigere onbevredigende verlangens die op hun beurt uiteindelijk inzicht verschaffen en de mens terugvoeren naar de bron, het ware zelf!”